

Clara

Yaklaşık dört yıl önce, on üç yaşında ve hâlâ ağlama krizlerine meyilliyken, annem bana her genç kızın bazen bir ucube gibi hissettiğini söyleyerek sözde bilgeliğiyle caka satmaktan hoşlanırdı. Her ergenin, herkesin gözlerini dikip kendisine baktığından endişelendiğini ve bir noktada her kızın, kimsenin ondan hoşlanmadığına ve asla uyum sağlayamayacağına inandığını iddia ederdi.

Ve bazen sadece dinleyip ona inanmaya çalışırdım ama bir keresinde (galiba onun bana bu konuşmayı yaptığı son seferdi) şöyle dedim, “Her genç kız bazen poposundan çıkıntı yapan aşırı çirkin kırk kiloluk bir tümöre sahipmiş gibi hisseder mi?”

Bunun üstüne tümör ağlamaya başladı ve kendimi oldukça kötü hissettim fakat özür dileyecek kadar kötü değil.

Bu uzun zaman önceydi ve artık biraz daha olgunlaşmıştım. Artık kız kardeşime karşı daha kibardım. Sanırım herkese karşı daha kibardım veya en azından deniyordum. Demek istediğim, hâlâ gayet kızgın olmama rağmen elden ne gelirdi ki? Durumun bu şekilde olması kimsenin hatası değildi.

Fakat o zamanlar, *Ben bu kadar mutsuzsam, onun da mutsuz olması gerekmez mi? Yani, her şeyi paylaşmamız gerekiyor, öyle değil mi?* diye düşünürdüm.

Zaten omurgamızın alt kısmını ve bedenimizin alt yarısında ki hisleri paylaşıyorduk. İki tamamen ayrı üst yarıya sahiptik:

hepsi çalışan iki kafa, iki yüz, iki çift kol. Hatta iki çift tam bacağı ve ayağı sahiptik. Fakat bir sırt sırta pozisyonuyla, bu konudaki tüm teknik detayları anlamak istiyorsanız kalça kalçaya, vücudumuzun ortasından yapıştık. Midemiz ayrı olduğu hâlde, dünyanın önde gelen tıp uzmanlarına göre, bağırsaklarımız kenara atılmış bir kutu Noel ağacı ışığının telleri kadar birbirine dolanmış ve kısmen kaynaşmıştı.

Biz iki normal, tamamen işleyen beyne sahip iki bütün, tam boyutta insandık ve buna rağmen o çok fazla pizza yerse, ikimiz de kötü hissediyorduk. Eğer doktor ayağıma dokunursa Hailey bunu hissedebilirdi. Ayrıca eğer kendimi umutsuz, seilmeyen bir ucube olarak adlandıırırsam, sanırım Hailey onu da hissedirdi. Şayet bunu yüksek sesle söylersem.

Dolayısıyla, son sınıftayken, okula yeni bir çocuğun geleceğini öğrendiğimizde ve ufak taşra okulumuzdaki her kız onun hakkında tahminde bulunmaya ve dedikodu yapmaya başladığında –sonunda bir yıldan uzun süredir ilk defa yeni bir erkek arkadaş adayı vardı– Hailey’ye bunun bizi neredeyse hiç ilgilendirmediğini belirtmekten kaçındım.

Gerçi dilimi tutmam kolay değildi. Pazar akşamüstü, çocuğun çıkagelmesinden önceki gün, yatağımızda sırt sırta, bağdaş kurmuş oturuyorduk ve dizüstü bilgisayarlarımız önümüzde açıktı. Kalkülüse odaklanmaya çalışıyordum ama Hailey, “Ee, sence gözleri ne renk olacak?” veya “Sence ikinci bir dil biliyor mudur?” gibi rasgele, saçma sorular sorup duruyordu.

Gülmeyi sürdürsem bile içimden çığlık atmak geliyordu çünkü sanki kim olduğuna dair Hailey’nin hiçbir fikri yoktu. Ben aynaya baktığımda diğer herkesin göreceği şeyi görürdüm: Büyük ihtimalle doğumdan sağ çıkmaması gereken sekiz uzuvlu garip bir yaratık. Oysa Hailey, sanki acayip bir zihinsel bozukluk sayesinde aynaya baktığında güzel, büyüleyici, çekici bir kız görabiliyormuş gibi davranıyordu. Dahası bu sanrı onun için öyle

gerçektir ki diğer herkesin de onu görebildiğine inanırđı. Erkeklerin bile.

Onları düşünmediğimi söylemiyorum. Okulumuzun yarısı her an koridorlarda yiyişirken veya en son okul dansını tartışırken bunu yapmamak zordu. Eğlenceden yoksun Bear Pass'e okul dansları ikinci en popüler sosyal etkinliklerdi. Bunu yalnızca çalıntı biralara ve sigaralarla Taco Bell'in otoparkında takılmak gölgede bırakıyordu.

Yani evet, bazen parlak zekâlı ve esprili, ufak kasaba şamatalarımızın neşeyle güldürdüğü, gece göğü kadar açık fikirli bir Avrupalı değişim programı öğrencisinin çıkagelmesiyle ilgili hayal kurardım. Hailey'nin bu hayalin kendi versiyonuna (daha az neşeyle gülen, daha çok kara kara düşünen ve tehlikeli biri) sahip olduğunu tahmin ediyordum ancak ikimizin versiyonu da çıkagelse bile ne olacaktı ki?

Cidden, omurgasının bir kısmını kız kardeşiyle paylaşan bir kız için en iyi erkek arkadaşın kim olacağını düşünürsünüz? Dürüst olun.

Ayten.

2

Hailey

Normal, normal, normal. Evimizi bu aptalca mantra çevreliyordu. Normal olduğumuzu iddia ediyorduk. Hayatımızı bu yalancının etrafında kuruyorduk. Bu yüzden hiçbir yere gidemiyor ve pek fazla şey yapamıyorduk. Böyle yapsaydık gerçekle karşı karşıya kalırdık.

Yüz yıl önce, yapışık ikizseniz kimse size, *Ah, tatlım, siz de tıpkı diğer herkes gibisiniz, tamamen normalsiniz ve hayatınız tamamen normal olacak, oley oley, oley!* demezdi.

Doğal olarak. Muhtemelen şöyle derlerdi, *Bakın ne diyeceğim, sizi sahneye çıkaracağız, şanslıysanız belki size biraz şarkı söylemeyi ve dans etmeyi öğretiriz. Sonra insanlara bu acayip ve şaşırtıcı gösteriyi izleyebilmeleri için para ödeteceğiz! Ve tüm parayı kendimize saklayacağız! Muaaah-ha-ha-ha-ha!*

Bu gaddarlıktı ama hiç değilse dürüsttü ve kimi zaman eğlenceli olduğuna oldukça emindim. Dünyayı gezmek, saksafon çalmak, devlerle ve sakallı kadınlarla tanışmak...

Ama bu biz değildik. Herkesin bizi tanıdığı, bu yüzden kimse'nin gözlerini dikip bakmadığı veya görüntümüzden ürkmediği bu avuç içi kadar yerde yaşamamız gerekiyordu. Çünkü birini ürkütürsek bu, görünüşe göre, pat diye ölmemize falan sebep olurdu.

Bear Pass'e yeni birinin geleceğini duyduğumuzda Clara'nın ilk içgüdüsünün endişelenmek olduğunu anladım. Mesela bizi gördüğünde ne olacaktı? Çılgılık atacak mıydı? Bayılacak mıydı?

Diğer herkes birdenbire, başından beri canavar olduğumuzu fark edecek miydi?

Oysa ben sadece onun ilginç biri olmasını umuyordum. Çünkü hayatımda birkaç tane daha ilginç insan bulunmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

“Bize tüm o soruları soracağını biliyorsun,” dedi Clara bir noktada, ödevlerimizi yaparken konuşmak için omzunun üzerinden uzanarak. “Diğer herkesin her zaman sorduğu soruları. Bundan nefret etmiyor musun?”

“Sorması daha iyi olur,” dedim. “Birinci sınıfta Vanessa’nın buraya taşındığı zamanı hatırlıyor musun? Bir şey soramayacak kadar korkuyordu ama durmaksızın merak ettiğini hissedebiliyordun. Bu çok daha kötüydü.”

“Öyle miydi cidden?”

“Ne yapmamız lazım, biliyor musun?” dedim. “Bize Sıkça Sorulan Soruların bir listesini çıkarmalıyız. Çocuğu ilk gördüğümüzde listeyi ona verebiliriz. Hepsini aradan çıkarıp önümüze bakarız.”

“Eğer bunu yaparsan,” dedi Clara, “sana bir çatal saplarım.”

“Evet, yeni çocuğun yapışık ikizlerin garip olduğunu falan düşünmesini istemeyiz.”

Yine de ben, sırf eğlenmek için listeyi çıkardım.

Clara ve Hailey’ye Sıkça Sorulan Sorular

Soru: Bu nasıl oldu?

Benim cevabım: Panama’da bir helikopter kazası geçirdik ve çarpma ânında sıcaklık ve baskı sırtlarımızı eritip birleştirdi.

Clara’nın cevabı: Aslına bakılırsa, bir sperm bir yumurtayı dölediğinde tek yumurta ikizlerinin oluşması için, sonrasında hücrelerin bölünüp ayrılması ve iki kişi hâline gelmesi gerekir. Bizim durumumuzdaysa biz tam olarak ayrılmadık.

Soru: İnsanların gözlerini dikip bakması sizi rahatsız ediyor mu?

Benim cevabım: Evet, Emma Watson ve ben bu konuda sürekli mesajlaşıyoruz. İkimiz de insanların bizi rahat bırakması için daha az güzel görünmeye çalışmayı tasarlıyoruz.

Clara'nın cevabı: Evet.

Soru: Asla birbirinizden uzaklaşmamaktan veya hiç mahremiyetiniz olmamasından nefret etmiyor musunuz?

Benim cevabım: Asla kanatlarınızı çırpıp uçamamaktan nefret etmiyor musunuz? Veya su altında nefes alamamaktan? Bazen yalnız kalmak zorunda olmaktan nefret etmiyor musunuz?

Clara'nın cevabı: Bu doğru, hepimiz sahip olduğumuz bedenlere alışıyoruz, değil mi? Büyük ihtimalle bir NBA oyuncusu kadar yükseğe zıplayamıyorsunuz ama bu sizi ne sıklıkla rahatsız ediyor? Yapışık olmak bizim için normal. Sadece bunun diğer herkese bu kadar garip görünmemesini dilerdik.

Tamamlayıcı cevabım: Ama cidden, bazen yalnız kalmak zorunda olmakla nasıl başa çıkabiliyorsunuz? Bunun nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Zaman zaman katlanılmaz olmalı. Asla yalnız olmak zorunda kalmamak için kendinizi cerrahi yolla bir başka insanla birleştirebilmeyi dilemenize yol açıyor olmalı. Değil mi?

Değil miydi?

Clara

Pazartesi günü okula gittiğimizde Juanita otoparkta bizi beklerken telefonunda mesajlarını karıştırıyordu. Yavaş, hantal ayak sürümemizle aile minivanımızın rampasından aşağı inmeye başladığımızda telefonunu saklayıp konuşmaya başladı.

“Clara, son fizik probleminde cevabı ne buldun? Ben doğru yaptığımdan emin değilim.”

Rampadan aşağı ilk olarak Hailey iniyordu, bense onun ardından geri geri gidiyordum. Bu yüzden Juanita'nın yüzünü göremesem de sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Sebebinden emin değildim ancak bir problemi bile yanlış yapmanın düşüncesi Juanita'ya her zaman musallat oluyormuş gibiydi.

“Neden beni aramadın?” diye sordum rampadan geri geri inerken.

“Daha önemlisi,” dedi Hailey, “yeni çocuğu gördün mü?”

“Evet, onu markette gördüm. Sabah teneffüsünde denklemlerime bakar mısın?”

“Nasıl görünüyordu?” diye sordu Hailey.

“Senin tipin değil,” diyerek onu temin etti Juanita. Kaldırıma ulaştık ve ikimizin de onu görebilmesi için belli bir açıyla dönerek onun yanında durduk. Anatomimiz bizi sırt sırta verdiği hâlde yıllar içinde Hailey ve ben kendimizi birbirimize doğru esnetmeyi öğrenmiştik, böylece ikimiz de aynı anda büyük ölçüde aynı yöne bakabiliyorduk.

Juanita'nın gür siyah saçları düz, parlak bir kusursuzlukla omuzlarına düşüyor ve dirseklerine doğru iniyordu. Sınıfımızın ve yarım düzine öğrenci kulübünün başkanıydı. Ayrıca okuldaki tüm yüksek seviye dersleri alıyordu ancak geceleri ödevini ne kadar geç bitirirse bitirsin, sabahleyin büyüleyici saçlarıyla boy göstermesine yetecek kadar erken kalkardı.

"Daha fazla ayrıntı," diye talep etti Hailey.

"Uzun boylu," dedi Juanita, "ve sanırım hoş sayılır, tatlı görünen güler yüzlü bir tip. Galiba gözleri maviydi. Senin için fazla neşeli. Dertli ya da karanlık ve heyecanlı sırlara sahip biri gibi görünmüyordu. Neredeyse sarıya çalan açık kahverengi saçları var." Gözlerini kısıp bana baktı. "Aslında Clara'nın saç renginin hemen hemen aynısı."

"Ah!" dedi Hailey. "O renge ne deniyordu? Bulaşık suyu mu? Balık pulu mu? Yavan mı?"

Kendime rağmen gülümserken başımı iki yana salladım. "Bildığın gibi saç rengin benimkiyle aynı, Hailey."

"Hayır, değil," dedi, "çünkü kendiminkini boyayacak kadar sağduyuya sahibim. Benim saç rengim zevkimin ve mantığımın bir işareti. Seninki sadece tembellik."

Kız kardeşimle ilgili olarak anlamanız gereken, Hailey'nin pembe saçlı ve dövme bir yapışık ikiz olduğu. Evet, bir kez daha söylememe izin verin: Pembe saçlı ve dövme bir yapışık ikiz. Saçları, daha önce bahsetmediysem, *pembeydi*. Sanki diğer türlü kimsenin onu fark etmeyeceğinden korkuyordu. Sanki *pembe saç* olmasaydı, kalabalıkta göze çarpmama gibi bir ihtimali vardı. (Dövmesi, omzunda bir kelebektir. Ayak bileğine yaptırmasına izin vermemiştim çünkü dövme yaptırmanın gerçekten acı verici olduğunu duymuştum, dolayısıyla reddettim. Ama ben onaylamasam bile, omzu dilediği gibi acı çektirebileceği kendi bedenine aitti. Her ne kadar annemin evden uzakta olduğu bir hafta sonunda babamın bizi gizlice soktuğu, pis bir yerel barın bitişiğindeki bir dövmeceide iki saat geçirmek eğlence anlayışıma tam uymasa da.)

“Benim saçım doğal,” dedim, “ve hiç değilse beni deliymişim gibi göstermiyor.”

Minivanın sürücü koltuğundaki babam bir kez kornaya bastı ve el salladı. Tartışmamızı dinlediğini biliyordum ama yıllar önce karışmanın daha iyi olduğunu öğrenmişti. Hâl böyleyken sadece, “Hoşça kalın, kızlar. Gününüz güzel geçsin!” diye seslendi.

Hepimiz el sallayarak karşılık verdik.

Sınıflara doğru yürümeye başlarken, “Her neyse,” dedi Hailey Juanita’ya, “sence yavan saç idare edebileceğin bir şey mi?”

Juanita, Hailey’nin başka biriyle konuştuğunu düşünüyor muşçasına sağına soluna baktı. “Ne, ben mi? Şimdi saç tasarımcısı mı oldum? *Benden* Clara’nın saçlarına ne yapmamı istiyor sun?”

“Hayır, yeni çocuktan söz ediyorum. Demek saç rengi kötü. Peki, kalanı hoş mu? Sence yine de ondan hoşlanabilir misin?”

“Ah.” Juanita güldü. “Hayır, ben piyasanın dışındayım.”

“Hadi ama,” dedi Hailey. “Hesabını yaptım. Yeni çocuğu saymazsak bizim dönemde kırk üç erkek var. Yüksek başarı listesinde olmayanlarla çıkmazsın, yani on üç kalıyor. Biri kuzenin, üç tanesiyle çıktın, dördü pislik, ikisi geri zekâlı, Timmy hâlâ osuruk şakalarının komik olduğunu düşünüyor ve Keith’in ezelden beri yan komşun olması onu neredeyse bir akraba konumuna sokuyor. Bu da geriye Chris’i veya notlarına bağlı olarak yeni çocuğu bırakıyor. Ancak diğer kızların çoğunun aynı hesabı yaptığını biliyorsun, yani çocuk bugün okulda boy gösterdiğinde, Kara Cuma’da indirimli bir oyun konsolu gibi olacak. Eğer yarışa katılacaksan etrafta oturup artıları ve eksileri üzerine kafa patlatamazsın.”

Ah, Tanrıya şükür, diye düşündüm. *Onu Juanita için istiyor, kendi için değil.*

“Vay be,” dedi Juanita, “Clara senin için kalkülüs ödevini yaparken üzerinde çalıştığın ileri matematik bu muydu? Tabii, bunu takdir ediyorum vesaire ama o son fiyaskodan sonra öğretmenlerle işim temelli bitti.”

“Gerçekten mi?” Hailey neşelendi. “Neden böyle söylemedin? Ben de lezbiyen bir arkadaşım olmasını istiyordum.”

Juanita sırttı. “Aslına bakarsan, sadece *oğlanlarla* işimin bittiğini kastettim çünkü bu noktada *yetişkin* bir erkek istiyorum. Tüm lise saçmalığıyla işim bitti. Mesela, ikimiz yalnızken gözlerimin içine bakıp benimle ciddi konulardan konuşabilmesine ama sonra bir partiye gittiğimizde birayı kafaya dikerek arkadaşlarının göğüslerimle ilgili çocuksu esprilerine gülmesine ne dersiniz? Tanrım, bu bana fazlasıyla yetti.”

Juanita’nın, son erkek arkadaşı Leif’in okulda tanıdığımız toy mankafa olmak yerine olgunlaşıp duyarlı birine dönüşmesi için kısa bir süreliğine umut beslediğini biliyordum ve gerçeği fark etmek onu kırmıştı. Yine de bazen onun adına kötü hissetmek için kendimi hayli zorlamam gerekiyordu. En azından Juanita *biriyle* çıkmıştı.

Hailey ve ben her zamanki tarzımızda ayak sürüyerek ilerledik. Bu gördüğünüz en zarif şey değildi ama aynı zamanda düşündüğünüz kadar kötü de değildi. Ne de olsa pratik yapmak için yıllarımız olmuştu ve birbirimizden belli belirsiz bir açıda uzaklaşsak da aşağı yukarı yan yana yürüyebiliyorduk. Neyse ki okuldaki herkes bizi tanıyordu, bu yüzden merakla bakmalarından endişe etmemiz gerekmiyordu. Sınıflara yaklaştığımızda diğer öğrenciler, başka herkese yapacakları gibi, etrafımızda dalgalandı.

“Her neyse,” dedi Juanita bir an sonra, “belki üniversite daha iyi olur. Hem de birçok yönden.” Okul koridorunda etrafına, ezelden beri tanıdığımız kot pantolonlu ve sweatshirtli, gülen, birbirini iten, birkaçı ezercesine birbirine dayanmış olan ve kesişen tüm çocuklara bakındı. “Bazen kapıları parçalayıp bu yerden kesin olarak kurtulmak dışında bir şey düşünemiyorum.”

Boğazım sıkıştı.

Juanita ansızın durup bana baktı. “Kahretsin, hayır, öyle demek istemedim. Sizi her zaman ziyaret edeceğim. Ve sonunda kendimi her nerede bulursam bulayım, siz de beni ziyarete gel-

melisiniz. Cidden, bunu yapabilirsiniz. Hatta belki..." Gözleri araştırırcasına yüzümün bir yanından diğere ilerledi. Tüm benim gergin ve kısıtlanmış hissettirdi. "Boş verin," dedi. "Bana kulak asmayın. Bear Pass'te bir sorun yok. Ben sadece bir karamsarlığa kapıldım."

Telefonuna bir göz attı. "Dinleyin, dersten önce Marina'yı bulmam gerekiyor. Size yetişirim, olur mu?"

O koşarak uzaklaşırken Hailey ve ben ilk dersimizin sınıfına doğru ilerlemeye devam ettik. Juanita'nın *bu yerden kesin olarak kurtulma* beklentisi hakkında düşünmemeye çalıştım.

Onun buradan ayrılacağını her zaman biliyorduk. Sadece önceden mezuniyet ve üniversite çok uzakta görünüyordu, şimdi ise gitgide yaklaşıyordu.

İleride bir *Giganotosaurus* boyutunda bir poster, yolunu tuttuğumuz sınıf kümesinin yan duvarını kaplıyordu. Büyük kabarık harflerle ve gökkuşağının tüm renkleriyle süslenmişti. Benim açım görebilmek için Hailey'ninkinden biraz daha iyiydi ve bizi bu pozisyonda tutmaya çalıştım.

Hanımlar! diye bağıyordu poster. *Seksi bir çocuğa mı göz koydunuz? Onun dikkatini nasıl çekeceğinizi bilmiyor musunuz? İşte size fırsat! Sadie Hawkins dansına hazırlanın! Delikanlılar, arkanıza yaslanın ve rahatlayın. Davet edilmeyi bekleme sırası sizde!*

Harflerin yuvarlaklığında ve ünlem işaretlerinin boyutlarında bir amigo kızın, hayatı buna bağılıymışçasına zorlama bir neşeyle coşmasını duyabilirdiniz. Çok yakında, neredeyse ilki kadar büyük bir diğere posterin kenarını görebiliyordum. Acaba amigolar bunları hazırlarken tüm gece ayakta mı kaldılar diye merak ettim.

Hailey'nin bir şekilde bunları görmemesini umdum ama nerede bende o şans. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, postere doğru başıyla işaret ederek.

Bildiğim kadarıyla okulumuz ilk kez bir Sadie Hawkins dansı düzenliyordu. Sırf bana zarar vermek için bu fikri ortaya atmış gizli bir düşmanım mı var diye düşündüm. Eğer varsa,

epey akıllıydı çünkü bu etkinlik kız kardeşimi ikimizi birden küçük düşürmek üzere cezbetmek için kusursuzca tasarlanmıştı. Erkeklerle flört etmesiyle bilinirdi ama asla birine çıkma teklifi edecek kadar ileri gitmemişti. Ne var ki hiç bunun gibi bir fırsatı olmamıştı. Üstelik bazı çocuklar bize nazik ve arkadaşça yaklaşırsa, hatta bize neredeyse normal *insanlar* gibi davransa bile bunun bir milyon yıl geçse de bizi gerçek *kızlar* olarak görecekları anlamına gelmediği gerçeğini idrak etmiş benzemiyordu.

İçgüdüm açıkça Hailey'yi bayılıp dans sona erinceye dek onu ağzı tıkalı ve bağlı hâlde gizli bir yerde tutmaktı fakat kendimi dizginlemek için gayret ederek cevap verdim, "Uyaklar ve yarım uyakların kasıtlı yapılp yapılmadığını, eğer kasıtlı yapılmışlarsa daha iyi bir ölçü denemeleri gerekip gerekmediğini çözmeye çalışıyorum."

İlk dersimiz olan İleri İngilizce sınıfına vardık ve odanın ön tarafının sol köşesinde alışılmış yerimizi aldık. Aslında burası alışılmış yerimiz olmakla birlikte bize uygun olan tek yerdi. Sınıflarımızın her birinde, marangozhanede sipariş üzerine bizim için yapılmış fazladan geniş, derin bir sıra, onun önünde neredeyse yan yana duran ama birbirinden belli bir açıda ayırık iki masa vardı. Püf noktası, masaları yerinden oynatmak ve kendimizi ayak sürüyerek yanlamasına sıraya yerleştirdikten sonra masaları kendimize geri çekmekti.

Tam yanımızda Kim ve Amber kıkırdıyor ve fısıldaşıyordu. Arada sırada içlerinden biri, "Hayır!" veya "Evet!" diye çığlık atıyordu.

Hailey duvar kenarında oturma şansına sahipti (her zaman solumdaydı ve "her zaman" derken mutlak-kahrolası-surette *her zamanı* kastediyordum) bu yüzden genellikle oje, sevimli hayvan videoları, sıradan insanlara odaklanan televizyon programları ve hafta sonu boyunca Taco Bell'in otoparkında kimler kusmuş gibi konular arasında uçuşan sohbetlerinin akılsız boşluğunun içine çekilmeye daha yakın ve daha savunmasızdım.

Defterimi ve *Görünmez Adam* kitabımı postacı çantamdan çı-

karmaya odaklanmaya çalıştım. Her zamanki gibi Hailey ve ben iç omuzlarımıza astığımız birer çanta takmıştık, böylece çantalar dış kalçalarımıza sarkıyordu. Oturduktan sonra eşyalarımızı çıkarmak için çantalarımızı önümüze çektik ama sonra çantaları yere koymak için sırayla hareket etmemiz gerekti. Birdenbire ve şiddetle çekilmekten kaçınmak için birbirimizin zamanlamasına dikkat etmek zorundaydık.

Kim bana döndü. "Clara, sen ve Hailey yeni çocuğu gördünüz mü?"

"Hayır. Fakat hakkında bir şeyler duyduk."

"Cazip bir ayrıntı var mı?"

Bunu düşündüm. "Şey, yüzüyle ilgili meseleyi biliyorsun, değil mi?"

"Ne meselesi?" Kim, kiraz kırmızısı dudaklarını büzdü ve aşırı yolunmuş kaşlarını ta kâhküllerine kadar kaldırdı. Ciddi bir göğüs dekoltesi verecek biçimde eğildi. Keşfedilmemiş, bilinmeyen çocuktan konuşmak bile sanırım onu baştan çıkarma moduna sokuyordu. Kim'i anaokulundan beri tanyordum ve o zaman bile biraz sürtüktü.

Bekleyin, ifademdeki cadalozluğu kaldırmama izin verin. Söylemek istediğim, kuşkusuz, Kim ve benim nazik bir ilişkimiz olduğu ve birbirimizi uzun zamandır tanıdığımızdı ama hiçbir zaman özellikle yakın olmamıştık.

Evet, böylesi çok daha iyiydi.

Sorusunu yanıtlamadığım için daha da fazla öne eğildi ve yüksek tonda fısıldadı. "Ne meselesi?"

"Ee, mantar hastalığı?" dedim sanki bundan bahsetmeyi pek de istemiyormuşçasına. "Bu konuda gerçek anlamda bir şey bildiğimden değil. Yani, bence *bütün* yüzünü kaplamıyordur."

Kim ve Amber endişeli ifadelerle bakiştikten sonra ikisi de gergin bir havayla kıkırdamaya başladı, muhtemelen bunun çok sık olmasa da ara sıra gelişen Clara'ya Güvenilemez zamanlarından biri olup olmadığını merak ediyorlardı ve o sırada çocuk sınıfa girdi.

Juanita'nın tarifi büsbütün yanlıştı. Çocuk söylediği gibi uzun boyluydu, hatta neredeyse hantal bir şekilde uzundu, ama "hoş sayılır" değildi. Büyük H harfiyle Hoştu. Tatlı görünümlü, uzun bacaklı ve ince, yüzde 97 yetişkin ama hâlâ yüzde 3'ü oğlan çocuğu tarzında hoştu. Dahası, güneşin batışından önce gökyüzünün kendini açivermek ve yıldızları içeri almak üzere olduğu hâline benzer koyu mavi gözleri vardı.

Üstelik yüzünde, kesinlikle hiçbir türlü mantar hastalığı görünmüyordu. Çık bakalım işin içinden.

Önce Kim'in tepkisini kontrol ettim, pür dikkat kesilmişti. Amber'ın dudakları aralanmış ve gözleri irileşmişti. Sonra Hailey'e bakmak için döndüm, gerçi onu sadece profilden görebiliyordum. Omuz silkti ve konuşurken çocuğun yönüne bakmasa bile yüksek sesle şöyle dedi: "Eh."

Kim ve Amber bunun üstüne kahkahalarını kontrol edemedi ama hâlâ sınıfa yeni giren uzun boylu, hoş çocuğa baktıkları için, çocuğun kendisine güldüklerini düşündüğünü anlayabilirdiniz.

Üstelik nereye oturacağını bilmiyordu.

Neyse ki öğretmen, Bayan Young, çocuğun tam arkasından içeri girdi. Elini ona uzattı ve "Sen Max olmalısın!" diye bağırdı.

Acaba Bayan Young sahiden ona kirpiklerini kırpıştırarak mı bakıyordu yoksa ona kendi duygumu mu yansıtıyordum?

Çocuk, "Benim," diye onayladı Bayan Young'un elini sıkarken.

Bayan Young kendini tanıttı ve ona sınıfın arkasında nerede oturacağını söyledi.

Max sırasına gitmek için bize doğru yürürken göz göze geldik ve kızardığımı hissettim. İki sebebi vardı: Birincisi, beni gözlerimi dikmiş ona bakarken yakalamıştı ve sınıfın yarısı da büyük ihtimalle aynı yapıtığını hâlde, herkesten farklı olarak ben bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. İkincisiyse, ufak kasabamızda genellikle yalnızca bana ve Hailey'e alışkın insanları görürdüm. Yeni birinin karşısında garip bir manzara olduğumu inkâr edemezdim. Veya garip bir manzaranın yarısı olduğumu.

Ama devasa olanından. Bir arabanın ters döndüğü, bir diğèrinin bir tırın altına sıkıştığı ve dumanı hâlâ görebildiğiniz, otobandaki bir araba kazası gibi. Ben bunun yarısıydım.

Ancak nedense bakışlarımı Max'ten istediğim kadar hızlı uzaklaştıramadım ve belki de bu iyiydi çünkü bana gülümsedi. Gülümsemesi, bilmiyorum, büyük araba kazasını silip sihirli bir biçimde yok edecek ve onu mükemmel bir rock konserine çevirecek bir şeydi. Daha bu konuda düşünmeden ona gülümseyerek karşılık verdim.

4

Hailey

“Ama gerçekten garip biri olduğu ortaya çıktı,” diye bildirdi Bridget öğle yemeğinde.

Her zamanki gibi ben ve Clara, Juanita ve Bridget çimenlere yayılmış iki piknik örtüsünün üstünde yemek yiyorduk. Bir battaniyeye kendimizi cup diye bırakmak bizim için kolay değildi ama sınıfımızın geri kalanının yaptığı gibi, bir sıraya ilişik bir piknik masasına oturmaya çalışmanın kullanışsızlığını alt ederdi.

Clara'nın arkamda gerildiğini hissedebiliyordum, yine de hepimizin kesinlikle öğrenmek istediklerini sormaya giriştim. “Büyüleyici anlamında mı garip? Ünsüz Norveç komedyenleri ile ilgili her şeyi bilmesi gibi mi? Yoksa bodrumunda özel hayvan postu doldurma istasyonuna sahip birinin korkutucu garipliği mi?”

Bridget bana boş bir bakış attı. “Seçenekler bunlar mı?”

Bridget çok tatlı bir kızdı ama bir sohbeti sürdürmek onun güçlü yanı değildi. Bu komikti çünkü filmlerde gördüğünüz büyümüş de küçülmüş çocuklardan birine benziyordu. Minyondu ve kalın kâküllü siyah saçları vardı. Küçücük yüzünün büyük kısmını gizleyen siyah çerçeveli bir gözlük takardı. Aynı zamanda zekiydi fakat bu zekâ uyanıklık anlamında değil, yalnızca okul notları bakımındandı.

“Boş ver. Çocuğun nesi garip?” diye sordu Juanita küçük bir havucu ısırırken.

Bridget plastik bir çatalla makarnasını karıştırdı. “Eh, bir kere lisedeki son senesinin ekim ayında okul değiştirdiği gerçeği var. Siz böyle bir şey yapar mıydınız?”

“Bunun kendi seçimi olduğundan kuşkuluyum,” diye duruma dikkat çekti. “Ebeveynlerinin ortaya attığı bir şey olmalı.”

“Sanırım öyle,” diye kabullendi Bridget, “ama yaklaşık iki buçuk metre olup da basketbol oynamadığını iddia ettiği gerçeğini nasıl açıklıyorsunuz?”

Juanita, Bridget’in kolunu sıvazladı. “Canım, o iki buçuk metre değil. Boyunun bir doksan olduğundan şüpheliyim.”

Bridget omuz silkti. “Ve ayrıca buraya L.A.’den taşındı, değil mi? Ama tarih dersinde Amber ona orada yaşarken hiç yıldız görüp görmediğini sordu. Starbucks’ta falan sırada beklerken Hemsworth kardeşlerden birini görmüş olabileceğini düşünüyordu. Ama çocuk şöyle cevap verdi, ‘Hayır, benimle dalga mı geçiyorsun? L.A.’de bir tane bile yıldız görülemeyecek kadar fazla ışık kirliliği var.’ Yani, bu ne *anlama* geliyor ki?”

Kafam hızla Clara’ya doğru döndü ama yüz ifadesini göremedim. Yapışık olduğumuz aç yüzünden bir aynada veya bir fotoğrafta değilse birbirimizin yüzüne asla önden bakamıyorduk. İkimiz de başımızı elimizden geldiğince çevirirsek tam bir görüşe oldukça yaklaşabiliyorduk. Ama çoğunlukla birbirimizi anlak görürdük; en iyi ihtimalle profilden.

Dolayısıyla Max İngilizce dersimize girdiğinde Clara’nın gözbebeklerinin genişlediğini fiilen görmemiştim. Fakat gülümsemesi gözüme ilişmişti. Onu hoş bulduğunu fark ettim. Üstelik şimdi onun da bir yıldız gözlemcisi olduğunu mu öğreniyorduk? *Bu* haber kırtısı onun merakını uyandırmış olmalıydı.

“Yapma, Bridget,” dedi Juanita. “Işık kirliliğinin ne olduğunu biliyorsun. Şehir ışıklarının gece gökyüzünün tamamen karanlık olmasını engellemesi. Değil mi, Clara?”

Clara hindili sandviçini indirdi ve Genç Profesör Havası’na büründü. “Evet, bu en yaygın tanımı. Sutter Üniversitesi’ndeki gözlemevini hatırlıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Bridget. “Oraya yaklaşık altı ay önce gitmiştik, değil mi? Bir sürü yıldız görülebiliyordu.”

“Bunun sebebi tüm büyük şehirlerden çok uzakta olması,” diye açıkladı Clara. “L.A.’de asla bu kadar çok yıldız göremezsin.”

Bridget su şişesinden büyük bir yudum içti ve düşünceli bir ifadeyle başıyla onayladı. Küçük yüzü devasa gözlüğünün arkasında konsantrasyondan iyice gerilmişti. “Evet, böyle bir şey olduğunu anladım çünkü sonra buraya, Andromeda galaksisine doğru düzgün bakabileceği dağlara, taşınmanın içini rahatlattığını söyledi. Ama neden Amber’ın ona bunu sorduğunu düşündüğünü hâlâ anlamıyorum.”

Clara omuz silkti. “Hey, film yıldızlarının Samanyolu’yla keşişim hattındaki sarmal bir galaksiden daha heyecan verici olduğunu düşünüyorsanız, bu sizin fikriniz.”

Max’le ilgilenmediği konusunda gerçekten ciddi mi diye merak ederek bir dakikalığına Juanita’yı inceledim.

Juanita bakışımı yakaladı ve dudakları bir gülümseme belirtisiyle seğirdi. “Ne düşünüyordum biliyor musun?” dedi. “Eminin Max ziyaret ettiğimiz o gözlemevine bayılırdı. Henüz orayı bildiğinden bile şüpheliyim.”

Clara’nın hatırına Max’i oraya davet etmekten mi söz ediyordu? Yoksa kendi için mi bunu düşünüyordu? Clara’nın onunla ilgilendiğini anlamış mıydı? Üstelik anladıysa bile bunu ciddiye almak ve eğer çocuktan kendisi de hoşlandıysa, bir başka arkadaş için yapacağı gibi geri çekilmek aklına gelecek miydi? Bu konuda bir deneyimim yoktu.

“Biri ona bunu söylemeli,” dedim yavaşça, Juanita’nın yüz ifadesinde bir ipucu ararken.

Bridget dev gözlüğünün arkasında minik kaşlarını kaldırdı ve hevesle, büyük bir merak duyuyormuş gibi öne eğildi. Zaten muhtemelen büyük bir merak duyuyordu. “Ama kim?”

Juanita gülümsedi. “Şöyle düşünüyorum: Ona Andromeda galaksisini görmek için oraya gideceğimizi söyleyelim ve onu

bizimle gelmesi için davet edelim. Çok önemli bir olay değil, öylesine bir grup etkinliği.”

“Sahi mi?” diye sordu Clara, kafasını kaldırıp bakmadan ve sesinde belki belli belirsiz bir titremeye. “Oğlanlarla işinin bittiğini söylediğini sanıyordum.”

Juanita’nın gülüşü hafiften bir kıkırdamaya kaçıyordu. “Ah, evet, benim onlarla işim bitti ama senin bitmedi.”

Neredeyse ben de kıkırdayacaktım. Elbette Juanita’nın bunun etrafıca farkında ve tamamen benim yanımda olacağını bilmem gerekirdi. Max’i gözlemesine davet etmek istemesinin sebebi onunla kendisinin ilgilenmesi değildi; Clara’nın onu tanımak için bir fırsatı olsun diye Max’i davet etmek istiyordu. Kız kardeşimin bütünüyle kendini rahat hissedeceği karanlık, sessiz, güzel bir yerde. Dahası karanlık sayesinde yapışıklığımızın hemen hemen görünmez olacağı bir yerde.

Clara bir anlığına kaskatı kesildi ama hemen geçti. “İyi dene-meydi,” derken sesi normale öyle yakındı ki ince, keskin tınısını duyan tek kişi olduğuma emindim. “Ancak gözlemevi kutsal. Oraya sıradan biriyle gitmeyeceğim.”

“Onun sıradan biri olduğunu kim söylüyor?” diye sordu Juanita. “Keşfetmek istemez misin?”

Clara başını olumsuz anlamda salladı. “Özellikle değil, hayır.”

Bu daha fazla katlanamadığım acınası bir yalandı. “Eh, ben isterim,” dedim, “o yüzden gidiyoruz. Bu kadar.”

“Gerçekten mi?” Juanita şaşırılmış görünüyordu. Bana, Clara’ya ve tekrar bana baktı. “Hımm, tamam, o hâlde ne zaman gidelim?”

“Cuma akşamı,” dedim.

“Hailey,” diye tısladı Clara. “Uzatma artık! Gitmek istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum,” dedim, “üstelik Juanita ve Bridget da istiyor. Değil mi, Bridget?”

“Tabii,” dedi Bridget, “çok eğlenceli olacak. Gözlemevini seviyorum. Dahası, orası Clara’nın Max’i Sadie Hawkins dansına davet etmesi için mükemmel yer.”

Başımı bir yana yatırdım. Bridget az önce hiç yoktan rasgele bir fikir mi sunmuştu yoksa aslında hepimizden bir adım önde miydi?

“Hah!” dedi Clara. “Bu iyiydi işte. Amigo kızlardan birinin dans için onu çoktan kaptığına eminim.”

Kafasını, tam o anda Max’in etrafının amigo kızlar ve sporculardan oluşan hakiki bir sürü tarafından çevrili olduğu son sınıfın en popülerlerinin piknik masasının yönüne hızla itti.

Bridget ağır gözlüğünün arkasında kaşlarını çattı. “Belki ona sorma fırsatını henüz bulamamışlardır. Veya belki amigo kızlar onun tipi değildir.”

Clara, Bridget’in umutsuz saflığı karşısında üzüntüyle başını iki yana salladı. “Bridge,” dedi, Bridget’in dizine hafifçe vurmak için uzanırken, “dans etmekten hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Bununla kastettiği, onun *-bizim-* hiç dans etmediğiydi. Asla. Yatak odamızın mahremiyetinde bile.

“Belki oraya gidebilir ama dans etmezsin,” diye önerdi Bridget. “Belki seni anlar.”

Clara sadece bir saniyeliğine dondu, sonra zorlama neşeyle hızla konuşmaya başladı. “Aslında ne düşünüyordum biliyor musunuz? Tüm bu Sadie Hawkins konsepti hayli cinsiyetçi ve çağdışı. Kızlar istedikleri zaman erkeklere çıkma teklifi edebilir, yani bunun için özel bir etkinliğe neden ihtiyacımız olsun? Belki de hepimiz feminist prensipler gereğince bu etkinliği boykot etmeliyiz.”

Juanita ıslık ıslık gözlerle Clara’ya dikkatle baktı. “Yanıldığını söylemiyorum ama birdenbire bu konuda çok kesin bir fikre kapılmışa benziyorsun. Ne oluyor?”

“Hiç. Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz? Lütfen?”

Juanita ciyakladı. “Ah, şu hâline bak! Gerginsin çünkü onu davet etmek istiyorsun! Diğer türlü bize aldırılmazdın.”

Clara başını iki yana sallarken sesi yükselerek anormal derecede tiz bir perdeye ulaştı. "Onu tanımıyorum bile! Onunla konuşmadım bile!"

"Evet, biliyorum," dedi Juanita. "Ama hoş olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Hoş, artı teleskoplara ilgi duyuyor... Daha başka neye ihtiyacın var? Görünüşe göre Bridget bir kez daha tesadüfen tam üstüne bastı. Max'i dansa *kesinlikle* davet edeceksin."

"Biri beni dinleyebilir mi?" diye sordu Clara. "Yüksek sesle konuşmuyor muyum? Bu asla gerçekleşmeyecek, kafanıza sokun."

"Kesinlikle gerçekleşecek," diye cevap verdim, parmaklarımdaki kırıntıları sıyırırken. "Çünkü ona sen sormazsan, senin için ben soracağım."